

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/32/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201269
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7016201269.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, právnej veci žalobcu: G.. Y. P., A. XX. P. XXXX, W. X. XXX, XXX XX O., F. Q., Č. H., právne zastúpeného Prosman a Pavlovič, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1700401/1358383-2/2016 z 20. septembra 2016 a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/119/2016-67 z 23. novembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/119/2016-67 z 23. novembra 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1700401/1358383-2/2016 z 20. septembra 2016, ktorým žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Colného úradu Košice č. 928345/2016 z 26. mája 2016, ktorým bola žalobcova námietka premĺčania práva vybrať a vymáhať nedoplatok cla vymeraného rozhodnutím Colného úradu Košice o dovyrubení colného dlhu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť sumu colného dlhu vo výške 2.633.753,00 Sk, podľa § 238 ods. 3 v spojení s ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb. Colný zákon, zamietnutá; súčasne žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd, po tom čo skonštatoval priebeh administratívneho konania (bod 21. - 22. rozsudku), ustálil, že predmetom konania posúdiť, či názor colného úradu, ako aj žalovaného, že prekluzívna lehota stanovená v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. začína plynúť od konca roku, v

ktorom bola ukončená následná kontrola alebo tak, ako to tvrdí žalobca, že uvedená lehota by sa mala počítať od konca roku, v ktorom vznikol colný dlh (bod 23. rozsudku).

3. Správny súd mal za to, že v danej právnej veci nie je možné akceptovať námietku premlčania vznesenú podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb., keďže v súlade so všeobecnou zásadou zákazu retroaktivity právnej normy je potrebné vznik, zmenu a zánik právnych vzťahov, ako aj právne účinky, ktoré z nich vyplývajú, posudzovať podľa práva platného v čase, v ktorom k vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu došlo, tzn. premlčacie lehoty začínajú plynúť a až do ich skončenia plynú, podľa práva platného v čase, kedy začala premlčacia lehota plynúť. V danom prípade rozhodnutím zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 bol žalobcovi ako fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie dodatočne vymeraný colný dlh vo výške 2.633.753,00 Sk (87.424,58 Eur) v zmysle § 220 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z., ktoré žalobca osobne prevzal 3. mája 2001 a právoplatnosť nadobudlo po uplynutí odvolacej lehoty 18. mája 2001, pričom podľa § 221 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. je suma celá splatná do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia rozhodnutia. Uvedeným rozhodnutím žalobcovi teda bola dodatočne vymeraná len suma colného dlhu, a to už za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z., a preto na plynutie premlčacej lehoty na právo vybrať a vymáhať predmetný nedoplatok je potrebné aplikovať ustanovenie § 230 zákona č. 180/1996 Z. z. a zároveň nie je možné v danom prípade na námietku premlčania aplikovať ustanovenie § 238 zákona č. 618/1992 Zb.. Aplikácia premlčacích lehôt práva vybrať a vymáhať nedoplatok cla podľa zákona č. 618/1992 Zb. v danom prípade nie je možná ani v spojení s § 274 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z., lebo prechodné ustanovenie § 274 ods. 1 sa týka aj lehôt na uplatnenie práv, ktoré sa spájajú s doterajšími predpismi, aj keď začnú plynúť po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, avšak lehota na premlčanie práva vybrať a vymáhať nedoplatok sa viaže len na právnu úpravu účinnú v čase splatnosti nedoplatku dodatočne vymeraného colného dlhu, a to v danom prípade, keďže dodatočné vymeranie colného dlhu bolo už za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z. (bod 24. rozsudku)

4. K tvrdeniam žalobcu, že trojročná lehota na dodatočný výmer cla sa do colných predpisov dostala v procese harmonizácie slovenských predpisov s predpismi európskych spoločenstiev, konkrétne s nariadením Rady (EHS) č. 2913/1992 z 12. októbra 1992, ktorým sa stanovuje colný kódex Spoločenstva v znení neskorších zmien a predpisov, správny súd uviedol, že lehoty stanovené v § 220 ods. 4 a § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. boli skutočne zavedené do Slovenského colného práva až od 1. júla 1996, t. j. od účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z. a v rovnakom znení tento zákon platil až do 30. júna 2001, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 238/2001 Z. z., ktorým bol nahradený zákon č. 180/1996 Z. z.. Do zákona č. 180/1996 Z. z. nebola prevzatá prekluzívna trojročná lehota v zmysle článku 221 ods. 3 Colného kódexu na oznámenie colného dlhu plynúceho odo dňa vzniku colného dlhu, ale zákonom č. 180/1996 Z. z. bola zavedená prekluzívna trojročná lehota na dodatočné vymeranie colného dlhu plynúca od konca roku, v ktorom bolo možné dodatočnú sumu cla prvýkrát vymerať. Prekluzívna trojročná lehota na oznámenie colného dlhu tak, ako je upravená v ustanovení článku 221 ods. 3 Colného kódexu bola do colného práva Slovenskej republiky zavedená až zákonom č. 464/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 238/2001 Z. z. a nadobudol účinnosť 1. decembra 2003, a to novelou § 410 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z.. Správny súd ďalej uviedol, že ust. § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. jednoznačne uvádza, že prekluzívna lehota v zmysle tohto ustanovenia sa vzťahuje len na sumu cla podľa § 220 ods. 4, a to znamená len na sumu dodatočne vymeraného cla. Lehota uvedená v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. sa počíta od konca roku, v ktorom bolo možné sumu cla podľa § 220 ods. 4, t. j. ktorá sa dodatočne vymeriava, prvýkrát vymerať, takže táto lehota sa v predmetnom prípade počíta od skončenia následnej kontroly (v zmysle § 220 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z. má byť táto suma vymeraná do troch kalendárnych dní odo dňa, v ktorom sa colný úrad o tejto skutočnosti dozvedel). V súlade s ustanovením článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Preto aplikácia logického, jazykového alebo historického výkladu právnej normy, analógie alebo správnej úvahy prichádza do úvahy až v prípade nejasej alebo neexistujúcej právnej normy, čo v danom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko ustanovenie § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. má jasné, zrozumiteľné a presné znenie. Lehota podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. sa má v danom prípade počítať od skončenia následnej kontroly, ktorá bola vykonaná v roku 1998. V súvislosti s čím

správny súd poukázal, že uvedený právny názor vyplýva aj z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 6Sžf/66/2012 („Prekluzívna lehota začala plynúť ... dňom ukončenia následnej kontroly.“) a sp. zn. 3Sžf/93/2008 („Až po zistení správnych údajov bola splnená podmienka pre začatie plynutia trojročnej lehoty určenej podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., t. j. až vtedy bolo možné sumu cla podľa ods. 4 prvýkrát vymerať.“) vydaných v obdobných právnych veciach. V súvislosti s uvedeným potom námietka žalobcu, že pri takom výklade začiatku plynutia premlčacej lehoty sa môže stať, že k dovymeraniu colného dlhu by došlo aj po 50 rokoch, v danom prípade už nie je opodstatnená, lebo s účinnosťou od 1. júla 2001 už neplatí trojročná prekluzívna lehota na dodatočné vymeranie colného dlhu v takom znení, v akom ju upravovalo ustanovenie § 220 ods. 5 zákona č. 150/1996 Z. z.. (bod 25. - 26. rozsudku)

5. K námietke žalobcu, ako sa mala vypočítať prekluzívna lehota stanovená v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. v prípade, ak nedošlo k následnej kontrole, správny súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/93/2008 z 19. novembra 2008, v ktorom najvyšší súd uvádza, že predmetná prekluzívna lehota by v takýchto prípadoch začala plynúť až po zistení správnych údajov potrebných na dodatočné vymeranie colného dlhu, keďže až vtedy je možné sumu cla podľa § 220 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z. prvýkrát vymerať. V danom prípade k vykonaniu následnej kontroly v zmysle § 86 zákona č. 180/1996 Z. z. došlo, takže prekluzívna lehota v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. začala plynúť dňom ukončenia následnej kontroly. Ak by k vykonaniu následnej kontroly nedošlo, zrejme by ani nebol zistený colný dlh, z ktorého dôvodu by ani v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. nezačala plynúť žiadna prekluzívna lehota. Správny súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj colného úradu, že v danom prípade o dodatočnom vymeraní colného dlhu v colných konaniach v rokoch 1993, 1994 a 1995 mohol colný úrad v zmysle § 220 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z. rozhodnúť až po zistení vykonaných následnou kontrolou v zmysle § 86 zákona č. 180/1996 Z. z., ktorá bola skončená v roku 1998, teda bolo možné dovyrubiť colný dlh a prvýkrát ho vymerať v roku 1998, kedy bola skončená dodatočná kontrola, a potom prekluzívna lehota v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. uplynula ku 31. decembru 2001. Rozhodnutie colného úradu o dovyrubení colného dlhu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 bolo teda vydané včas. Žalobca toto rozhodnutie osobne prevzal 3. mája 2001, ale v zákonom stanovenej lehote nepodal odvolanie, takže nadobudlo právoplatnosť uplynutím 15 dňovej lehoty 18. mája 2001. (bod 27. - 29. rozsudku)

6. Záverom odôvodnenia správny súd uviedol, že žalobca vo všetkých svojich písomných podaniach výkladom ustanovenia § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. a počítaním prekluzívnych lehôt od vzniku pôvodných colných dlhov v roku 1993, 1994, 1995 v podstate napáda zákonnosť rozhodnutia colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 o dodatočnom vymeraní colného dlhu a v podstate tvrdí, že toto rozhodnutie bolo vydané po uplynutí prekluzívnej lehoty. Správny súd v tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutie colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 o dodatočnom vymeraní colného dlhu mal žalobca možnosť namietkať v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, prípadne pri uplatnení niektorého z mimoriadnych opravných prostriedkov. Žalobca odvolanie proti rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote nepodal, preto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Žalobca sa zrušenia uvedeného rozhodnutia domáhal až mimo odvolacieho konania na Colnom riaditeľstve SR, ktoré mu oznámilo, že uvedené rozhodnutie mimo odvolacieho konania už nemožno zrušiť, ani zmeniť, pretože uplynula trojročná prekluzívna lehota od právoplatnosti rozhodnutia a taktiež bol žalobca neúspešný s podávaním podnetov na Krajskú prokuratúru v Košiciach a Generálnu prokuratúru SR, pretože ani v jednom prípade prokurátor nepodal protest. K námietke žalobcu, ktorú uviedol v replike o preverenie, či rozhodnutie colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 mu bolo skutočne riadne doručené, a teda, či toto rozhodnutie mohlo nadobudnúť právoplatnosť, správny súd uviedol, že predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručované na v tom čase známu adresu Veleslavínska 39, Praha, Česká republika, ale žalobca si zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol, preto bolo následne toto rozhodnutie žalobcovi doručované prostredníctvom Celného úradu Praha V a žalobca si rozhodnutie osobne prevzal 3. mája 2001, pričom odvolanie nepodal, z ktorého dôvodu colný úrad správne na rozhodnutí vyznačil právoplatnosť uplynutím 15 dňovej lehoty na podanie odvolania 18. mája 2001 a vykonateľnosť uplynutím 10 dňovej lehoty na zaplatenie dlhu 13. mája 2001. (bod 30. - 31. rozsudku)

7. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ust. § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na náhradu trov konania. (bod 32. rozsudku)

8. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) a písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; a že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenie veci a navrhoval, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie.

9. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal zmätočnom rozsudku správneho súdu, keď napriek tomu, že námietka premlčania podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb. vôbec nebola predmetom správnej žaloby, správny súd sa v bode 24. rozsudku podrobne zaoberá námietkou premlčania podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb., čo v kontexte odôvodnenia rozsudku pôsobí zmätočne a rozporuplne, a to aj v súvislosti s nadväzujúcim bodom 25. odôvodnenia, v ktorom sa už správny súd zaoberá trojročnou prekluzívnou lehotou podľa § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., z čoho zmätočne vyplýva, akoby lehota podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb. bola v novom colnom zákone nahradená lehotou podľa § 220 zákona č. 180/1996 Z. z.. Z uvedeného vyplýva, že správny súd v bode 24. rozsudku posudzoval výhradne premlčaciu lehotu podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb. na vybratie a vymáhanie nedoplatku na cle a v bode 25. a nasl. posudzoval prekluzívnu lehotu na vymeranie/určenie cla podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., a to tak, akoby šlo o rovnaké lehoty v rôznych na seba nadväzujúcich obdobiach platnosti dvoch rôznych predpisov, pričom ide o plynutie dvoch úplne odlišných lehôt. Nedoplatok cla, resp. nedoplatok na cle je totiž suma cla, jeho príslušenstva, daní a iných platieb vybraných pri dovoze uložených podľa colných predpisov, ktorá nebola uhradená v lehote na zaplatenie, ako to vyplýva z ustanovenia § 262 zákona č. 618/1992 Zb. ako aj z § 256 zákona č. 180/1996 Z. z.. Ak sa hovorí o nedoplatku na cle, ide vždy o sumu cla už vymeranú (určenú), dlžníkovi oznámenú a nezaplatenú v lehote splatnosti, pričom analógiu možno nachádzať aj v zákone č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, konkrétne v § 2 písm. f), podľa ktorého je daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane (detto v zákone č. 511/1992 Zb. daňový poriadok). Predmetom správnej žaloby však bola námietka premlčania (preklúzie) lehoty na samotné dodatočné určenie (vymeranie) colného dlhu dlžníkovi, preto je mylný predpoklad správneho súdu, že sa v danom prípade rozhoduje o inštitúte vybratia a vymáhania nedoplatku na cle a tiež je mylný predpoklad, že sa rozhoduje o námietke premlčania. Odôvodnenie rozsudku obsahujúce argumenty vylučujúce použitie námietky premlčania podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb. a námietky premlčania podľa § 230 zákona č. 180/1996 Z. z. v danom prípade, spôsobuje nedostatok dôvodov a zmätočnosť rozsudku, keď zjavne správny súd vychádzal z nesprávnych predpokladov pri formulovaní záverov odôvodnenia, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď sa znemožnilo účastníkovi konania uskutočniť jemu patriace práva.

10. Sťažovateľ ďalej rozporoval záver správneho súdu, že prekluzívna trojročná lehota na oznámenie colného dlhu tak, ako je upravená v článku 221 ods. 3 Colného kódexu bola do colného práva Slovenskej republiky zavedená až zákonom č. 464/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 238/2001 Z. z. a nadobudol účinnosť 1. decembra 2003, a to novelou § 410 ods. 3 zákona č. 238/2001 Z. z. Poukázal na to, že už v žalobe uviedol, že zákon č. 618/1992 Zb. neobsahoval ustanovenie, ktorým by sa určovala lehota na oznámenie (určenie) dodatočne určeného cla, a že lehotu na dodatočné určenie cla ustanovil až zákon č. 180/1996 Z. z. v § 220 ods. 5 (ktorý nahradil zákon č. 618/1992 Zb.), išlo o novú lehotu zavedenú v colných predpisoch podľa vzoru európskej colnej legislatívy, ktorá lehota sa mala aplikovať na všetky prípady dovymerania cla od účinnosti Colného zákona č. 180/1996 Z. z. (od 1. júla 1996); a teda neuviedol, že išlo presne o tú istú lehotu, ako bola lehota ustanovená v článku 221 ods. 3 Colného kódexu, ale uviedol, že táto lehota bola do slovenskej colnej legislatívy zavedená podľa vzoru európskej colnej legislatívy. To, že sa táto lehota líšila od lehoty podľa článku 221 ods. 3 Colného kódexu iba tým, že kým lehota podľa zákona č. 180/1996 Zb. bola lehotou na dodatočné určenie cla a

lehota podľa článku 221 ods. 3 Colného kódexu bola lehotou na oznámenie cla (vrátane dodatočne určeného), nemôže byť použité ako argument proti žalobným dôvodom, pretože išlo rovnako o 3 ročnú prekluzívnu lehotu, celkom zjavne inšpirovanú európskou colnou legislatívou pri jej zavádzaní do nášho právneho poriadku. Tento aspekt úzko súvisí s nesprávnym záverom správneho súdu uvedeným v bode 26. rozsudku, že ustanovenie § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. má jasné, zrozumiteľné a presné znenie a preto aplikácia logického, jazykového alebo historického výkladu právnej normy, analógie alebo správnej úvahy prichádza do úvahy až v prípade nejasej alebo neexistujúcej právnej normy, čo v danom prípade neprichádza do úvahy. Je úplne zrejmé, že ustanovenie § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. nie je jednoznačné, pripúšťa rôzny výklad a je preto potrebné si pomôcť aj inými výkladovými technikami, ktoré v danom prípade prichádzajú do úvahy, najmä logický a historický výklad. Sťažovateľ poukázal, že logické aspekty nesprávnosti výkladu ustanovenia § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. colným úradom, Finančným riaditeľstvom SR a aj správnym súdom, uvádzal vo všetkých relevantných podaniach v danom prípade, preto ak sa aj správny súd bez relevantných argumentov stotožnil s právnym názorom, že lehota podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. sa má v danom prípade počítat' od skončenia následnej kontroly, (čo má byť moment, kedy je možné sumu cla prvýkrát vymerať), súčasne nemôže argumentovať, že námietka sťažovateľa, že sa môže stať, že k dovymeraniu colného dlhu by došlo aj po 50 rokoch, je nedôvodná, lebo s účinnosťou od 1. júla 2001 už neplatí trojročná prekluzívna lehota na dodatočné vymeranie colného dlhu v takom znení, v akom ju upravovalo ustanovenie § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., keď na jednej strane tým správny súd nepriamo pripúšťa, že ust. § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. nie je až také „bezvadné“ a zjavne si pomohol pri tomto argumente výkladovým prostriedkom (logickým výkladom), ktorý vzhľadom na údajnú jednoznačnosť a zrozumiteľnosť tohto ustanovenia na druhej strane (na strane sťažovateľa) neprípúšťa, a na strane druhej je logické, že právna norma sa vykladá s použitím jej pôvodného normatívneho textu časovo súvisiaceho s posudzovaným prípadom, na ktorý sa daná právna norma aplikuje; čo je jasný dôkaz toho, že táto norma nemala jasné, zrozumiteľné a presné znenie, a teda bolo potrebné použiť iné výkladové prostriedky, konkrétne logický a historický výklad, na ktorý sťažovateľ vo svojich podaniach poukazoval, a ktoré výkladové prostriedky správny súd úplne odmietol. Záverom argumentácie sťažovateľ doplnil, že cieľom novej právnej úpravy prekluzívnej lehoty účinnej od 1. júla 2001 nebola nejaká oprava negatívnych následkov ustanovenia § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. (s ktorými sa ani nepočítalo), ale úplná aproximácia našej colnej legislatívy s colnou legislatívou Európskej únie.

11. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ zopakoval svoju žalobnú argumentáciu čo do výkladu ust. § 220 ods. 4, ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. a opätovne poukázal na závery a/alebo nesprávnu interpretáciu rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 3Sžf/12/2009, sp. zn. 3Sžf/93/2008 a sp. zn. 6Sžf/66/2012.

12. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v zásade zotrval na svojej argumentácii obsiahnutej vo vyjadrení k žalobe z 28. marca 2017, pričom zdôraznil, že v bode 23 napadnutého rozsudku je presne uvedené, že úlohou správneho súdu v tomto konaní bolo posúdiť plynutie prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., na čo nadväzujú body 25. až 29. rozsudku, v ktorých sa správny súd zaoberá len plynutím prekluzívnej lehoty podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., a v ktorých svoj právny názor na danú vec odôvodňuje. Tvrdenie sťažovateľa, že bod 24. predmetného rozsudku je zmätočný, preto žalovaný považoval za účelové a v tejto súvislosti uviedol, že meritom napadnutých rozhodnutí správnych orgánov (oboch stupňov) je práve zamietnutie sťažovateľom vznesenej námietky premlčania podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb.. Sťažovateľ podaním doručeným colnému úradu 21. septembra 2015 vzniesol námietku premlčania colného dlhu, vymeraného rozhodnutím Colného úradu Košice zn. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001, a to najprv podľa § 230 zákona č. 180/1996 Z. z., potom v doplnení odvolania z 29. februára 2016 vzniesol námietku premlčania toho istého colného dlhu tentokrát podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., a nakoniec, v rovnakom podaní, taktiež namietal prekluziu podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. Všetky tieto námietky boli sťažovateľom vznesené v jednom konaní a až následne (po zrušení prvotného rozhodnutia Colného úradu Košice zn. 1764963/2015 z 10. decembra 2015 a vrátení danej právnej veci na nové prejednanie a rozhodnutie), aby sa predišlo zmätočnosti výroku, Colný úrad Košice rozhodol o

vznesených námietkach premlčania dvomi samostatnými rozhodnutiami, ktoré boli odvolacím orgánom potvrdené. Žalobné dôvody sa týkali len preklúzie colného dlhu podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., avšak sťažovateľ v postavení žalobcu sa domáhal zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. 1700401/1358383-2/2016 z 20. septembra 2016 a rozhodnutia Colného úradu Košice č. 928345/2016 z 26. mája 2016, meritom ktorých nebolo rozhodnutie o preklúzii colného dlhu podľa § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., ale rozhodnutie o námietke premlčania vznesenej podľa § 238 ods. 3 v spojení s ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., a teda žaloba aj kasačná sťažnosť smerujú len proti časti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, ktorá nemá vplyv na správnosť výroku rozhodnutí o zamietnutí námietky premlčania colného dlhu.

13. Žalovaný považoval rozsudok správneho súdu za správny a zákonný, námietky vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. januára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. Najvyšší súd ako súd kasačný zo súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako bol opísaný v napadnutom rozsudku krajského súdu a preto sa nebude opakovať a v celom rozsahu naň odkazuje. Úlohou kasačného súdu v tomto konaní je predovšetkým posúdiť, či názor colného úradu ako aj žalovaného, že prekluzívna lehota stanovená v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. začína plynúť od konca roku, v ktorom bola ukončená následná kontrola alebo tak, ako to tvrdí žalobca, že uvedená lehota by sa mala počítat' od konca roku, v ktorom vznikol colný dlh, tak ako si predmet sporu ustálil krajský súd.

16. Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd v Košiciach, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vecne správne preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1700401/1358383-2/2016 z 20. septembra 2016, pričom pri jeho prieskume správne prihliadol na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/93/2008 z 19.11.2008 a 6Sžf/66/2012 z 30. 10. 2013 podľa ktorých „začiatok plynutia premlčacej lehoty nemožno stotožniť s oznámením colného orgánu o začatí konania o colnom dlhu, čoho sa domáhal žalovaný, prekluzívna lehota začala plynúť dňom ukončenia následnej kontroly (až vtedy bolo možné sumu dodatočného cla vymerať)“. Aj podľa názoru kasačného súdu prekluzívna lehota v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. začala plynúť dňom ukončenia následnej kontroly, pričom ak by k vykonaniu následnej kontroly nedošlo, zrejme by ani nebol zistený colný dlh, z ktorého dôvodu by ani v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. nezačala plynúť žiadna prekluzívna lehota.

17. Aj kasačný súd v zhode s krajským súdom poukazuje že v danom prípade o dodatočnom vymeraní colného dlhu v colných konaniach v rokoch 1993, 1994 a 1995 mohol colný úrad v zmysle § 220 ods. 4 zákona č. 180/1996 Z. z. rozhodnúť až po zistení vykonaných následnou kontrolou v zmysle § 86 zákona č. 180/1996, ktorá bola skončená v roku 1998. Teda bolo možné dovyrubiť colný dlh a prvýkrát ho vymerať v roku 1998, kedy bola skončená dodatočná kontrola, takže potom prekluzívna lehota v zmysle § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. uplynula ku dňu 31.12.2001. Rozhodnutie colného úradu o dovyrubení colného dlhu zn. 66/2001/KE-M/NC zo dňa 15.01.2001 teda bolo vydané v zákonnej lehote, pričom žalobca si toto rozhodnutie osobne prevzal dňa 03.05.2001. Toto rozhodnutie nebolo zo strany žalobcu napadnuté odvolaním a preto nadobudlo dňa 18.05.2001 právoplatnosť. V tejto súvislosti neobstojí tvrdenie žalobcu, že právo na dodatočné vymeranie colného dlhu, ktoré bolo dodatočne vymerané za rok 1993 zaniklo 31.12.1996, za rok 1994 zaniklo 31.12.1997 a za rok 1995 zaniklo 31.12.1998. Takýto právny názor by bol v rozpore s ust. § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z., nakoľko nedoplatok netvorí celá suma colného dlhu, ale len dovymieraná časť colného dlhu, ktorá bola

dodatočne vymeraná rozhodnutím colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z.. Za účinnosti tohto zákona bola táto suma oznámená aj žalobcovi ako dlžníkovi a nastala aj splatnosť tejto sumy. Naviac prekluzívna lehota upravená v § 220 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. sa týka len dodatočne vymeranej sumy cla podľa § 220 ods. 4 uvedeného zákona, a preto sa počíta od konca roka, v ktorom bolo možné dodatočne určiť sumu cla prvýkrát vymerať a prvýkrát bolo možné sumu cla v danom prípade dovymerať až po ukončení následnej kontroly, ktorá bola v roku 1998, takže prekluzívna lehota uplynula ku dňu 31.12.2001.

18. Aj podľa názoru kasačného súdu sa žalobca svojim postupom snažil zvrátiť rozhodnutie colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 o dodatočnom vymeraní colného dlhu, pričom aj najvyšší súd v zhode s o správnym súdom v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodnutie colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 o dodatočnom vymeraní colného dlhu mal žalobca možnosť namietat' v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, prípadne pri uplatnení niektorého z mimoriadnych opravných prostriedkov a taktiež nepodal ani žalobu na preskúmanie predmetného rozhodnutia podľa V. časti, 2 hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca odvolanie proti rozhodnutiu colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001 v zákonom stanovenej lehote nepodal, preto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. V tejto veci nebol úspešný ani jeho návrhom na zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania na Colnom riaditeľstve SR, ktoré mu oznámilo, že uvedené rozhodnutie mimo odvolacieho konania už nemožno zrušiť, ani zmeniť, pretože uplynula trojročná prekluzívna lehota od právoplatnosti rozhodnutia a žalobca nebol úspešný s podávaním podnetov na Krajskú prokuratúru v Košiciach a Generálnu prokuratúru SR, pretože ani v jednom prípade prokurátor nepodal protest.

19. Pokiaľ žalobca namietal skutočnosti ohľadom doručenia rozhodnutia colného úradu zn. 66/2001/KE-M/NC z 15.01.2001, či mu bolo skutočne riadne doručené a teda, či toto rozhodnutie mohlo nadobudnúť právoplatnosť, aj kasačný súd vychádzal z toho, že predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručované na v tom čase známu adresu Veleslavínska 39, Praha, Česká republika, ale žalobca si zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol. Následne toto rozhodnutie prostredníctvom Celného úradu Praha V bolo žalobcovi doručované a žalobca si rozhodnutie osobne prevzal dňa 03.05.2001. Proti rozhodnutiu colného úradu žalobca odvolanie nepodal, z ktorého dôvodu colný úrad správne na rozhodnutí vyznačil právoplatnosť uplynutím 15 dňovej lehoty na podanie odvolania dňa 18.05.2001 a vykonateľnosť uplynutím 10 dňovej lehoty na zaplatenie dlhu dňa 13.05.2001.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP, keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

21. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 a 2 SSP a § 467 ods. 1 SSP tak, že pôvodnému žalobcovi priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu, keďže v konaní bol úspešný.

22. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.